

SHANE HEGARTY

darkmouth

PUSZTULÓ VILÁGOK

Itt az idő, hogy ifjú hősünk, Finn, a kissé ügyetlen, de bátor legendavadász ismét felvegye harci páncélját, és tovább folytassa a szörnyek megsemmisítését...

A fiú apja, Hugo a Fertőzött Oldalon ragad, így Finnre hárul a felelősség, hogy Darkmoutht és az apját is megmentse. Vele tart a kotnyeles Emmie, és az okostojás Estravon, aki Hugo eltűnésének ügyében nyomoz. Ahogy egyre beljebb jutnak a szörnyek birodalmában, úgy lesz egyre rosszabb a helyzet: Emmie-t elrabolják, Estravon eltűnik, így Finn hirtelen magára marad...

A fiú egyedül kutatja tovább a nyomokat, ám olyasmire bukkan, amire álmában sem számított. Saját nagyapja, Feketenyelvű Nail ejti foglyul, mert azt hiszi, unokája kiiktatása az egyetlen lehetőség arra, hogy megakadályozza a világok pusztulását.

Vajon sikerül Finn-nek jobb belátásra bírni Nailt? Hol lehet mindeközben Hugo, és mi történt Estravonnal és Emmie-vel? De ami ennél is aggasztóbb kérdés: ki állítja meg a milliónyi legendát, akik a két világ közti kapun át egyenesen Darkmouthba tartanak?

Shane Hegarty számára a Darkmouth-sorozat hozta meg az igazi elismerést. Ezt tanácsolja a leendő íróknak: „Ha megszületett a fejedben egy fordulat vagy jellem, rögtön írd le! Akkor történik meg a varázslat.” A könyvsorozatból hamarosan film készül.

Tudj meg többet a sorozatról:
www.facebook.com/dreamvalogatas

„Zseniális történet! Újabb és újabb fordulattal lep meg, ezzel garantálva, hogy szinte le sem lehet tenni a könyvet.”

Kirkus Reviews

„A könyv két mozgatórugója a humor és a képzelet. Az olvasó csak kapkodja a fejét, annyira izgalmas, és váratlan fordulatokkal megtűzdelt ez a történet.”

Amazon

„A szörnyvadászat tovább folytatódik. Ám most a tét sokkal nagyobb, ugyanis Finn apját is vissza kell hozni a Fertőzött Oldalról. És bár Finn imádnivaló, egy cseppet sem lett jobb legendavadász...”

Goodreads

„Veszély és akció, barátság és családi kötelékek, dráma és humor – ez a könyv tökéletes ötvözete ezeknek. A Harry Potter és a Percy Jackson rajongóknak ez a sorozat kötelező olvasmány.”

Publishers Weekly

„A történet önmagában is lenyűgöző, de James de la Rue illusztrációi valóban tökéletessé varázsolják ezt a világot.”

School Library Journal

SHANE HEGARTY

darkmouth

PUSZTULÓ VILÁGOK

—• részlet •—

Amikor az ember kilépett ebbe az átkozott világba, az ég színt váltott. Kapu nyílt az Ígéret Világába. Két hang hallatszott, egy emberi fiúé és egy felnőtté. De miután a kapu becsukódott, csak a felnőtt maradt ott, és amikor a hadsereg odaért, hogy elfogja, az ég a szokott sivárszürkéből egészen pokolszürkére változott.

Igaz, hogy mindezt az egyik ősőreg Szürke Nővér tanúsította és írta le, valamint az is igaz, hogy akkor éppen nem nála volt az egyetlen szemgolyó, amelyet a Nővérek közösen használtak. De azért ő ragaszkodott hozzá, hogy megérezte, mint ahogy érezte a hadsereg közeledését is. Az egyetlen fogában érezte, ahogy remeg alattuk a föld. Közvetlenül azelőtt érezte, hogy az az egy foga is kihullott.

A hadsereg üldözőbe vette az embert a halott földön. Az ember fényes páncélba öltözött, de mire a vadászat véget ért, annyi sebet kapott, hogy omló vérének vöröse rikített a keserves tájban, ahol még a talaj is bosszúért kiáltott.

Az üszkös erdő mélyére menekült ember hátra-nézett, hogy követik-e, és ekkor megbotlott egy kráter szélén. Kétségbeesetten kapott egy megkövesedett ág után, ám az messze hangzó reccsenéssel eltört.

Az ember elesett.

A hadsereg közeledett.

Változatos alakok osontak a fák között: kétfejűek és tevehátúak, kígyófarkúak és méregnyelvűek, pikkelyesek és hártvásak, szőrösök és üszkösek. Egyszerre mozogva kerítették be az embert, ezer hangon vonítva, acsarogva, ugatva, nyüsztítve kiáltották világgá a vérszomjukat.

Az ember feltápáskodott, és nehezen zihált, mint aki szenved. Lassan megfordult, hogy felmérje a jelenetet, és tudomásul vegye helyzetének kimondhatatlan reménytelenségét. Miután mindezeket elvégezte, valami roppantul döbbenetes dolgot csinált.

Elmosolyodott.

Pont ekkor. Pont itt.

Ez pillanatnyi habozáshoz vezetett. A hadsereg rövid időre elcsendesedett.

Mit tud az ember?

Félretolták kételyeiket, és még közelebb nyomultak, ágak között kúszva, mászva, repülve, sokfogúan, sokszájuán, sokfejűen, visítva.

Ebből az emberből hamarosan csak egy újabb csontkupac marad a holtak erdejében.

– Állj! – parancsolta egy hang.

A szörnyek tüstént engedelmeskedtek, és elkotródtak a soraikon keresztülcserített óriás útjából.

Fomori volt, fegyveres és ádáz. Kezében lánczával körüljárta az embert, ráérősen, hogy annak legyen ideje megrémülni. Végül megállt előtte, és a betolakodó mellének szegezte a láncza hegyét.

– A nagy és hatalmas Gantrua nevében én parancsolok ennek a hadnak – mondta a fomori. – Te pedig a rossz világba tévedtél.

Az ember lassan végighordozta tekintetét a felette és körülötte tolongó legendákon, aztán közelebb hajolt a fölé magasodó óriáshoz, és azt mondta:

– Az a helyzet, hogy én pontosan ide akartam jönni.

A sereg vonított, ugrált, harsogott. A fomori fölemelte a kezét, hogy hallgassanak. – Ember, most jól válogasd meg a szavaidat, mert azok lesznek az utolsó!

A legendavadász fölszegte az állát, és kijelentette: – Feketenyelvű Niallnak hívnak. Darkmouth mételyes falujából jövök, hogy beszéljek valakivel, de nem akárkivel, és a helyedben nem nyomkodnám ennyire azt a lánczsát.

– Mármint ennyire? – A fomori csak egy kicsivel több erőt adott bele a nyomásba, de az is elég volt, hogy átszúrja a páncélt. Kiserkent a vér, lefolyt Feketenyelvű Niall mellvértjén.

Az ember felszisszent, aztán szikrát vetett, mint a gyufa, mielőtt lángba borul.

– Én figyelmeztettelek! – sóhajtotta. Azzal felrobbant.

HARMINCKÉT ÉVVEL KÉSŐBB

Apa azt mondta, hogy Finn menjen be a ház R3-as szobájába. Utána átlökte Finnt a Fertőzött Oldal megmegbicsakló kapuján, vissza a saját biztonságos világukba. Apa azért ment át a Fertőzött Oldalra, hogy kimentse anyát, Finn pedig azért ment át, hogy kimentse mindkettejüket. Utoljára úgy látta az apját, amint szembefordul a rárohanó legendákkal és az emberrel, aki vezényelte a rohamot, és aki nem volt más, mint Hugo tulajdon apja, Feketenyelvű Niall.

Tehát mikor a kapu bezárult, csapdába ejtve Finn apját a másik oldalon, a fiú rohant egyenesen az R3-ba a hosszú hallban, de ott csak egy sima dobozt talált, abban pedig egy kézzel írott, egyszerű utasítást: *világítsd ki a házat!*

Finn kivilágított. Felkapcsolta az összes lámpát és égőt a könyvtártól a hálósobáig, a fürdőszobáktól a raktárig. Újakra cserélte a kiégett körtéket. Égőket csavart az üres foglalatokba. Kivilágított szobákat, ahol órákat töl-

tött edzéssel; szobákat, amelyekben sose járt; szobákat, amelyeket észre sem vett eddig.

Mire végzett, a Holdról is látni lehetett a házat.

„Keresd meg a térképet!” Ezt is mondta az apja.

Finn talált térképeket.

Rengeteg térképet. Kétheti szorgos kutatással később sem találta meg az apját, de még mindig talált térképeket.

Térképek oszlopai sorakoztak a folyosó teljes hosszában, Finn őseinek arcképei alatt. Az egyik oszlop fölött épp a szerény, majdhogynem pironkodó Feketenyelvű Niall őrködött, akire Finn alig bírt ránézni, amióta elveszítette az apját.

Kazlakban állt a papír a kerek alaprajzú, magas menyegyzetű könyvtárban, a masina mellett, amelyet Finn apja épített a legendák kiszikkasztására, ám Mr. Glad arra használta, hogy beindítsa a támadást. Ugyanazon a helyen, ahol Glad csapdába esett, és fénné porlott szét egy összedőlő kapu alatt, kisebb hegyet alkottak az átválogatott, félredobott, kirostált és további megvizsgálásra eltett térképek. Finn ennek a hegynek az egyik lejtőjén ült.

De nem egyedül.

– Gondolom, a *Norvégia legjobb hurkabüféinek 1956-os útmutatóját* mellőzhetjük – mondta Emmie-nek.

– *Az 1886-os vész: az eltűnt legendák térképe* – olvasta Emmie a körtermet övező hatalmas polcok egyik félig

lerámolt sarlójának öblében. – Hány legenda tűnt el? És hogy lehet térkép róluk, amikor eleve senki sem tudja, hol vannak?

Két hete kutattak atlaszok, széthajtható térképek, laminált térképek között; előkerült két Braille-térkép, sőt még Írország kirakós térképe is, amellyel Finn játszott gyerekkorában. Ezen a délutánon kirakták a térképet, és nagy izgalomba jöttek a felfedezéstől, hogy Tipperary megye darabkája hiányzik.

– Jelentenie kell valamit! – lelkesedett Emmie, amíg Finn-nek eszébe nem jutott, hogy tökmag korában majdnem megfulladt Tipperarytől, amit elővigyázatból kidobtak.

Folytatták a turkálást a térképek között, hátha kipattan valami. De mivel gubóvá aszalt és fagyasztott, noha nem egészen halott legendák vették körül őket, titokban azt remélték, hogy nem szó szerint fog kipattanni.

Finn apjának eltűnése óta nem jajgattak riasztók. Nem nyíltak meg kapuk. Nem jöttek át legendák. Térképek töltötték ki az időt, csak az volt a gond, hogy még ha találtak is olyat, ami megfelelőnek látszott, halvány sejtelmük sem volt róla, hogy hová kellene vezetnie őket.

Egy fegyverhez? Egy emberhez? Egy legendához, aminek nagy szája és éles fogai vannak? Talán egy kényelmes ösvényhez a Fertőzött Oldalra, amelyen majd végigszökdécselnek, és valahol egy szobában megtalálják Hugót, aki széles vigyorral fogadja őket.

Ez, a dolgok eddigi állása alapján nem látszott valószínűnek.

– Gondolom, tudni fogjuk, ha meglátjuk – mondta Emmie, bizonyára megérezve Finn csüggedését. – A térkép, amit keresünk, egyszer biztos kiesik valami ilyenből, hogy... – A könyvre sandított, amelyet fogott. – *Levágott legendavadászok utolsó bajvívásainak képes atlasza*. Oké, ez nem jó.

Finn gépiesen lapozgatott egy másik könyvben. *A vidám csónakos kalauza Dél-Svédország fjordjai között*, 1974-es kiadás (új öblökkel bővítve).

– Apa nem mondja, ha nem hitte volna, hogy képesek vagyunk megtalálni – próbálta győzködni ugyanúgy magát, mint Emmie-t. – És azt is mondta, hogy tudja rólam, hogy nem adnám fel. Úgyhogy nem fogom. Csak hát... – A kezében levő könyvből kicsi, piros, kirojtosodott, keménykötésű notesz hullott a padlóra. – Hetek óta csináljuk ezt, és olyasmit keresünk, amit föl sem ismernénk!

– Hamarosan megtaláljuk, Finn! – biztatta Emmie.

– Nem mondom, hogy nem találjuk meg – válaszolta Finn, és fölemelte a noteszt, amelynek belső borítójára a FN monogramot kanyarították. Tekintete végigfutott a kézzel írott matematikai jeleken, grafikonokon és időmokon. Az írásjelek olyan aprók voltak, mintha egy tintatartóba pottyant pók szaladt volna végig az oldalakon. FN – gondolta. *Feketenyelvű Niall?* Lehetséges, hogy ez a notesz...?

Papírgombóc pattant le a halántékáról. – Föld Finnnek! – mondta Emmie, és együtt érzően vigyorgott.

Finn pislogott. – Ó! Szóval nem azt mondom, hogy nem találjuk meg, én csak attól félek, hogy a rossz dolgot keressük a rossz helyen.

Pontosan abban a pillanatban talált meg egy térképet.

A lkonyati napsütés öntötte el a darkmouthi sikátort, és annyira vakított, hogy Finn kénytelen volt lecsapni a sisakja arcvédőjét. Meggöngyedve osont a keskeny közben, amely olyan szűk volt, hogy a fiú jobbról-balról súrolta a falakat. Szikkasztóját páncélos vállához szorította, hogy védekezhessen, bármit is találjon. Már ha egyáltalán megtalálja azt a valamit, amit keres.

Egy fal mentén hátrált, zörgő páncélja karistolta a köveket. Hogy észre ne vegyék, éles kanyarral befordult a védekezésre épített falu egyik üvegcserepekkel és vastüskékkel megtűzdelt átjárójába. A falban tángoló kráterek, a csorba téglák az alig két hete történt támadásra és a káoszra emlékeztettek, amikor a számos mantikórnak, egy minotaurusznak és a rájuk vadászó embereknek majdnem sikerült katasztrófát okozniuk.

Végigloholt az átjárón, ahol Mr. Glad kiégett üzletén rendőrségi szalaggal rajzolt ikszek intették távolmaradásra a birtokháborítókat. Ezt a fekete nyomot hagyta maga után az áruló, aki lyukat vágott Dartmouthon, és eltüntette Finn szüleit, akiknek csak az egyike tért vissza.

Két sikátor kereszteződésénél Finn kilesett a sarok mögül. Egy párhuzamos közből kibújt egy fegyver csöve, amelyet egy sisak és eltúlzottan erélyes gesztussorozat követett.

Tenyér előre. Ujjak behajlít. Körzés.

Finn felcsapta az arcvédőjét, és belehunyorogott a napba, miközben megpróbált értetlen arcot vágni. – Mi van? – lehelte.

Steve feltolta az arcvédőt, és megismételte a gesztusokat, ezúttal az öklével is dugattyúzva hozzá.

– Feküdj? – kérdezte Finn. – Ugorj?

Steve vicsorgott tehetetlen bosszúságában. Mögötte előbukkant egy másik fej.

Emmie, aki sisakkal szorította le hajának vörös erdejét, intett Finn-nek. A fiú visszaintett.

Steve gyengéden, ám határozottan maga mögé tolta a lányát, majd a falhoz tapadva, rákjárásban elindult Finn felé. Emmie követte. Nála nem volt szikkasztó, mert nem volt szabad használnia. Egyetlen fegyvere volt: a lelkesedés, amely majd' szétvetette.

Hármasban kuporogtak a fal tövében. Finn vértje kényelmetlenül felgyűrődött a nyakánál, térdvédője nyomta a sípcsontját. Kínosan és lármásan fészkelődött.

– Azt a sikátort kell követnünk még negyven méteren át – mutatta Steve. – Utána húsz méter nyugatra. Ott megtaláljuk a célpontunkat.

Finn hunyorított, hogy jobban lásson. – De hát az rossz felé van!

– Nem, ez van jó felé.

– De nem! – makacskodott Finn, és egy ujjnyi sikátorra bökött. – Biztos, hogy ez az, amit a térkép mutat!

Öregember biciklizett feléjük, és valamit füttyörészett. A fütty félbeszakadt, amikor meglátta hármukat guggolásban, páncélosan, kezükben a vastag, ezüst szikasztókkal. Megtorpant, nehézkesen megfordult a szűk átjáróban, visszamászott a nyeregbe, és átkokat motyogva elkarikázott abba az irányba, ahonnan jött.

Steve-ék megvárták, hogy eltűnjön, majd folytatták a tervezést. – Az a jó út, Finn. Az egyetlen lehetőség.

– Én ismerem ezeket az utcákat. Apa bemagoltatta őket velem.

– Figyelj, Finn, itt én vagyok a vezető! Ezek az utasítások, úgyhogy arra kell menni, akár tetszik, akár nem.

Steve-nek nemcsak tetszett a helyzet: kimondottan élvezte. Látszott rajta. Amióta a Tizenkettek Tanácsa kirendelte Darkmouthba, mint ideiglenes legendavadászt, valósággal megrészegült a tekintélytől, és még Finn-nél is csalódottabb volt, amiért egyetlen új kapu sem nyílt meg azóta.

– Finn ismeri őket, apu! – mondta Emmie, és feltolta az arcvédőjét. – Nekem elhiheted!

– Nem akarsz visszamenni a kocsihoz? – kérdezte tőle Steve.

– Nem!

– Akkor hagyd, hogy ezt én intézzem. Kis híján megöltük magunkat ebben a faluban a támadó legendák miatt. Ez komoly kérdés.

– De hát te mondtad, apu, hogy csinálhatnék valamivel többet is!

– Igen, például figyelhetnél.

– De apu, én csak segíteni akarok!

Steve kotorászni kezdett a vértje egyik zsebében, kihalászott egy kulcskészletet, és a lánya felé nyújtotta.

Emmie nagyot sóhajtott.

Apja örült, hogy az övé lett az utolsó szó. A lány zsebre vágta a kulcsokat, azután ismét Finnhez fordult, aki már fel is állt, hogy keresztülvágjon az úton abba az irányba, amelyről tudta, hogy az a jó. Steve visszahúzta a vállánál fogva, és keményen a szemébe nézett. Finn páncélja rázkódott. Nehéz vadnak mutatkozni, ha úgy zörgünk, mint egy szélcsengő.

– Ez a jó sikátor – erősködött Steve, és már állt is fel.

– Úgyhogy gyertek utánam, és lássuk, mi van ott.

A rossz sikátor volt.

Zsákutca.

– Nyilván az után zárták el, hogy megcsinálták a térképet. – Steve köhécseléssel leplezte a zavarát. Finn és Emmie hallgatása mindent elmondott. Steve egy idő után beadta a derekát:

– Na jó, menjünk arra, amerre Finn gondolta! – mondta. Elindultak a másik sikátorhoz. – És reménykedjünk, hogy az nem lesz rossz.

Finn ettől nagyon mérges lett, de nem mutatta.

Mentek a macskaköves átjáró sáncainak fűrészcsapárnyékai között, levert vakolatú házak mellett, amelyeken kicsorbult az ablakpárkány. Az ócska, piszkos falakból úgy ugrottak ki a frissen betéglázott toldások, mint fogból a tömések.

Végül megérkeztek egy deszkaajtóhoz, az egyik hátsó udvar bejáratához. A falakat darkmouthi szokás szerint kirakták üvegcsereppel, szegecsekkel, horgokkal, éles kövekkel, mindennel, ami kívül tarthat egy legendát. Ám az évtizedes esőktől felpuhult, szálkás ajtó könnyen kinyílt. Az udvart félig megtöltötték a kék műanyag hordók és a nagy tartályok.

Finn gyomra zökkent egyet a bizonytalanságtól. Ez nem jó.

De mielőtt kinyithatta volna a száját, Steve fölemelte a kezét, és számolni kezdett. Finn előhúzta a szikkasztóját, és utánament. Emmie megállt mögöttük, és igyekezett olyan keménynek látszani, amilyennek csak bírt, amíg eszébe nem jutott, hogy le kell csapnia a sisakja arcvédőjét.

Lépésenként araszoltak előre, szeméttartályok, hordók és rothadó fuvalmak között, amíg oda nem értek a hátsó ajtóhoz.

Steve rátette a kezét a kilincstre.

– Mégis nevetséges – mondta mögöttük az udvarban Clara, Finn anyja, amitől mind a hárman majd' kiugrottak a vértjükből. – Egyáltalán mit képzeltek, hogy mit találtok itt?

– Éppen azt akartuk kideríteni, mielőtt megzavartál – felelte bosszúsán Steve.

– Kérem a térképet! – nyújtotta a kezét Clara.

– Halkabban! – sziszegte Steve.

Finn kirántotta Steve fegyverövéből a térképet, és minden tiltakozás ellenére odaadta az anyjának.

Clara fölemelte a térképet. – Ti komolyan azt képzeltek, hogy egy sörälátéten lesz? Szerintetek Hugo nem azt mondta volna Finn-nek, hogy a sörälátétet keresse, ha valóban azon lenne a térkép?

Forgatta az ujjai között a sörälátétet, amelynek az egyik oldalára egy túlcscorduló, teli korsót nyomtattak (*Özvegycsináló! Úgy feldob, mintha a nyolclábú Sleipnir rúgna beléd!*) A másik oldaláról levakarták a képet, és rajzoltak rá valamit, ami úgy festett, mint az egymást keresztező szűk utcák összevisszasága, az egyik ponton egy X betűvel.

– Eddig ez a legjobb térkép, amit találtunk – mondta Steve, akinek szikkasztója némileg lekonyult.

– Annál valóban jobb, amelyiknél betörtetek Mrs. Kelly bölcsijébe a délutáni alvás idején...

– De azon a térképen hitelesnek látszott a jelzés! – Steve felcsapta az arcvédőjét.

– Az egy kávéfolt volt. És egy hónappal vetették vissza tizenkét pelenkás rászoktatását a bilire!

– Mi igazán igyekszünk, anya – jelezte Finn.

– Tudom, Finn. Nem a ti hibátok. Csak az nem tetszik, hogy vaktában rohangáltok ide-oda veszélyes fegyverekkel.

– Á, meg sincs töltve! – mutatott Steve a fiú szikkasztójára. Amikor látta, hogy Finn elszörnyed, még hozzátette: – Ugyan már, ha használnod kellene, valószínűleg több kárt tennél magadban, mint másban. De amíg működképesnek hitted, legalább nyugton maradtál.

Mögöttük kivágódott az ajtó.

Finn és Steve megfordultak, fölemelt szikkasztójukkal majdnem lehorzsolva a küszöbön álló ember orrát, aki fehér kötényt viselt és lefedetlen kék hordót tartott a karjaiban. Amikor a magasba lökte a kezét, elejtette a hordót, amelyből krumpliszeleteket sodró víz ömlött a betonra; nem győztek félreugrani az útjából.

Miközben az ember megfordult, és visszaiszkolt az épületbe, Clara leguggolt, és fölemelte az egyik nyers krumpliszeletet. – Az meg sem fordult a fejtekben, hogy Hugo talán csak azt rajzolta le a sörälátétre, hogy melyik büfé van a legközelebb?

– De hát a mi aktáink szerint Hugo nem iszik alkoholt – védekezett Steve.

– Azt nem, viszont eszik ételt – felelte szigorúan Clara. – Különösen halat burgonyaszírommal. Szereti a halat burgonyaszírommal.

Steve és Finn úgyszólván egyszerre omlott össze. Steve kesztyűs kezével dörgölte a szemét. Finn lehorgaszott a fejét, és a falnak dőlt. Emmie a földet rugdosta a közelben. Clara a karját keresztbe fonva állt közöttük, és a fejét hátraszegve bámult fel a narancsszín égre.

– Sajnálom, anya – mondta Finn.

– Nem neked kéne sajnálkoznod – felelte Clara. – Itt állítólag Steve a felnőtt. Most komolyan! Meg kell találunk, amire Hugo rá akart vezetni bennünket, de ezt az idétlenkedést abba kell hagyni.

– Nem hiszed el, hogy szívesebben lennék akárhol, ahelyett, hogy itt próbálok rendet tenni ebben a káoszban? – kérdezte Steve.

– Nem, nem hiszem. Egy saját külön mételyes falu? A legszebb álmod.

– Elhúzik innen az első adandó alkalommal – erősödött Steve. – De pillanatnyilag másról sem tudok beszélni. Finn is bizonyíthatja.

– Én... – habozott Finn.

– Semmit sem kell mondanod, Finn – nyugtatta meg az anyja.

– Mondd meg neki, Finn!

– Oda se figyelj rá, Finn!

– Én... – mondta akadozva Finn.

– Khm – szólt egy ismeretlen hang.

Fiatalember állt a sikátor szájában, olyan magas és nyurga, hogy szinte le kellett görnyednie, nehogy beverje a fejét az égbe. Fényes sűrűke öltönyt, ropogós rózsaszín inget, szorosan megkötött citromzöld nyakkendőt viselt. Mellette aktatáska volt a földön.

Mindenki őt bámulta. Pár másodperccel később mintha végre eszébe jutott volna, miért van itt. – Ó, igen, halló mindenkinek. A nevem Estravon Oakbound, én lennék az Elveszett Vadászok Albizottságának kárbecslője a Tizenkettek Tanácsának megbízásából, és azért vagyok itt, hogy az 1265-ös számú Eltűnési Törvény 41-es cikkelye 9-es paragrafusának értelmében kárbecslést és támogatást nyújtsak Hugónak, a Hatalmasnak, Darkmouth eltűnt legendavadászának ügyében.

Zsíros, kiadós, barna papírzacskót nyújtott feléjük.

– Elnézést, hogy csak így, de kér valaki egy kis halat krumplival?

3

Finnék jelentéktelen külsejű háza a falu túlsó végén az utolsó volt a névtelen utcában, ahol évtizedek óta senki sem nyitogatta az ajtókat, és az ablakokat vagy bedeszkázták, vagy feketék voltak a szutyoktól. Az érdektelen épület egy alacsony kőfal, egy foltnyi pázsit és egy nárciszágyás mögött bújt meg, amelyek átváltozóban voltak mulccsá, miután két hete legázolta őket egy nagyon dühös minotaurusz.

Az öltönyében elvesző, cingár látogató még akkor is fölé tornyosult mindenkinek, amikor összehajtogatta magát a nappali díványán, ahol a térde feljebb ért a derekánál.

Vele szemben ült Finn és Clara. A kis asztalon, amely elválasztotta őket, érintetlenül húlt anya teája. Finn látta, hogy az anyja úgy szorítja össze az ajkát, mintha vissza akarná tartani az indulatos szavakat.

Mögöttük Steve járkált, lassan és kissé idegesen. Ő nem kapott teát, mert késve érkezett, ugyanis meg kellett győznie a csökönyös Emmie-t, hogy neki itt semmi dolga, menjen haza.

– Darkmoutht nehéz megtalálni – magyarázta Estravon Oakbound, és belemártotta a kekszét a teába, de mivel nem húzta ki idejében, az ázott rész letört, és elsüllyedt a csészében. Estravon kézzel kihalásztta és bekapta. – Mindazonáltal nagyon örülök, hogy idejutottam. Mesés hely!

A karórájára nézett, lenyalta ujjairól a teás morzsákat, aztán benyúlt az aktatáskájába, elővett egy csíptető dossziét és egy tollat. – A liechtensteini székház iktatóinak lehet 4526/u eset, ám nekem főnyeremény.

Felnézett, megállapította, hogy nem méltányolják a lelkesedését, mire átváltott komorabb hangra, miközben végighúzta tolla végét a csíptetővel rögzített papírlapon. – Lássuk csak. Lássuk csak. Á, igen, itt vagyunk. A térkép. – Várt. Egy idő után megszólalt Clara.

– A térkép? – kérdezte.

– Igen – mondta Estravon. – Úgy hiszem, keresték. Én, mint kárbecslő, a Tizenkettekkel közvetlen munkakapcsolatban vizsgálom meg és becsülöm fel a legendavadászokkal vagy a falvaikkal kapcsolatos eseteket. Ezért vagyok itt. – Megint az órájára nézett. Finn észrevette, hogy az óramutatók olyan gyönyörűen ívelnek, mint a törpenge. – Legalábbis néhány értékes órára.

Előrehajolt, úgy nézett az ablakra, mintha azt várná, hogy valaki hallgatózik, majd mondhatni cinkos hangon folytatta: – Ezt nagyjából valószínűleg elintézt-

hettük volna telefonon is, de az nem lett volna ugyanaz. Nos tehát, milyen szaga volt?

Finn annyira elhúlt, hogy egy darabig csak hallgatott, amíg fel nem fogta, hogy a kárbecslő hozzá beszél. – Tessék? – kérdezte.

– A minotaurusz átjött Dartmouthba. Milyen szaga volt? Gondolom, rothadó. Azt hiszem, nagy szerencséje az őrmesternek, hogy túlélte

az öreg... – A levegőbe döfött a mutatóujjával, és cuppanó hangot hallatott. – Borzalmas egy behemót! Már mint a minotaurusz, természetesen, és nem az őrmester.

És valóságos. Annyira, de annyira valóságos...

– A kárbecslő némi időre elveszett éber álmaiban. Finn

már eddig is fuldokolt az emléktől, hogy Doyle őrmester milyen súlyosan megsebesült két hete csak azért, mert segíteni akart rajta és Emmie-n.

– Mentőexpedícióra van szükségünk – vetette közbe Steve.

– Azért vagyok itt – felelte Estravon.

– Maga a mentőexpedíció? – kérdezte Clara.

– Nem. – Estravon huhogva felnevetett, azután elkomolyodott. – Viszont jelentős beleszólásom van abba, ami történik, és úgy hiszem, ebben esetben hathatósan tudok érvelni a tényleges cselekvés mellett. – Egy pillanatra elhallgatott. – Hallottál már a hatszáz skorpióról? – fordult Finnhez.

– Milyen skorpiókról? – kérdezte Finn.

– Az avatásodon. Bocsánat, nem lett volna szabad elárulnom semmiféle meglepetést. Reméljük, most már sort keríthetünk rá. Sok év óta te lehetsz az első igazi, vadonatúj, aktív legendavadász. Nem pusztán félvadász, mint mi, többiek. És akkor ilyenek történnek. Hát nem sajnálatos? Már az öltönyt is beszereztem hozzá.

A kárbecslő az ujjai között morzsolgatta a zakója szövetét. Nyilvánvalóan bókra számított, és kissé lekönyult, amikor a bók elmaradt.

– A térképről akart mondani valamit – sürgette Clara.

– Ó, igen! – Estravon ismét végighúzta a tollát a papírlapon. – A Fertőzött Oldal. Ez az egy dolog nem volt tiszta a jelentésben.

– Én mindent beleírtam! – tiltakozott Steve.

– Méghozzá nagyon részletesen, köszönjük, Steve. Nos, tehát mind jártak odaát a Fertőzött Oldalon...
– Ismét elrévedt. – El se hiszem, hogy kimondhatom ezeket a szavakat! Olyan kevesen voltak ott, és még kevesebben tértek vissza! Hirtelenjében csak kettő jut az eszembe, és Egytagú Konrád neve mindent elmond az állapotról, amelyben kikerült onnan. Természetesen a jóslatnak megfelelően te is visszamész még egyszer oda, Finn. De most ne pazaroljuk erre a szót!

Finnt elfogta az élmélygés. Nem tudta, csakugyan rosszul van-e, vagy csak képzeleli. – Te tudsz erről?

– Természetesen tudok erről. Mindenki tud erről. Legalábbis a Tizenkettek köreiben. Hát nem ebben a tudatban neveltek?

Estravon észrevette a fiú zavarát és az anyja nemtetszését, és kitalálta, mit jelent. – Valóban nem tudtad? – kérdezte.

– Csak egy ideje tudom – mondta Finn.

– „A legendák felkelnek, a fiú elesik” – szavalta Estravon. – „A sötét szájból jön majd az utolsó legenda-vadász utolsó gyermeke.”

– Teljesen fölösleges... – kezdte Clara.

– „Véget vet a háborúnak, megnyitja az Ígéret Világát. Halála a Fertőzött Oldalon nagyobb lesz mindennél.”

– ...még egyszer meghallgatni – fejezte be anyja az ingerültségtől vörös arccal.

– Egyébként is nonszensz – mondta Estravon, és ismét a csíptetőss dossziéjával babrált. – Butaság. Lehet, hogy nem is jelent semmit. Én nem izgulnék miatta. Nem is izgulunk. Egyáltalán nem.

– Nem? – csodálkozott Finn.

– Nos, többé-kevésbé. Nem túlságosan. Csak néha. – Estravon elnémult. Pár másodpercnyi súlyos csend támadt, amelyben Finn még azt is hallani vélte, ahogyan a por szítál a levegőben.

– Nos tehát, térjünk vissza a tárgyra! – szólalt meg újfent Estravon. – Hogy esett csapdába az apád a Fertőzött Oldalon, Finn? Itt a jelentésben az áll, hogy te voltál az utolsó, aki láttad; hogy ott voltál vele, és Steve meg az anyád előtted távozott a kapun. De csak apád esett csapdába. Hogyan?

– Átlökött a kapun.

– Átlökött? – Estravon lejegyzett valamit.

– És a kapu bezárult. Váratlanul. Mögöttem.

– Bezárult. Váratlanul. Mögöttem. – Estravon feszülten nézte a dossziét, amelybe feljegyzett minden szót. – De beszélt neked a térképről?

– Igen – felelte Finn olyan higgadtan, amennyire tehetette a lelkipurdalástól szédelgő állapotban. – Odakiáltotta nekem.

– Ezen már átestünk – mondta Clara. – Most már megkaphatnánk a segítséget?

– Tisztázzuk ezt, Finn! – Estravon elhelyezte a tollat a csíptetőss dosszién, majd a fiúra összpontosított. – A kapu már bezárulóban volt, amikor egy legendahorda megtámadott benneteket, így apád átlökött a kapun, és utánad kiáltott valamit. Azután bezárult a kapu. Ő pedig ott ragadt, Finn. Csapdába esett. Aminek kizárólag a rossz időzítés volt az oka? – Finn érezte, ahogy a homlokán kiüt a verejték.

– Igen – felelte. A nyelve olyan volt, akár a smirgli.
– Rossz időzítés. Úgy gondolom.

A kárbecslő kifejezéstelenül meredt rá, Finn számára örökkévalóságnak tűnő ideig, bár lehet, hogy csak néhány percre, majd váratlanul elvigyorodott. – Nohát, akkor minden rendben!

Egy kattintással eltüntette a toll hegyét, visszacsúsztatta a csíptetőss dossziét az aktatáskájába. Finn fellélegzett. Egy perce még az ablakon szeretett volna kiugorni, hogy elmeneküljön, most pedig alig bírta megállni, hogy ne öklözzön a levegőbe örömében. Meg akarta kérdezni, hogy valóban így van-e, csakugyan elhisznek-e neki mindent, de sikerült magába fojtania a szavakat.

Estravon ismét az órájára pillantott. – Ez hihetetlen, hogy máris mennem kell, holott még csak most értem ide, de semmiképpen sem szeretném zavarni magukat ebben a házban. – Steve-re nézett. – Úgyhogy inkább a ti házatokban szálllok meg.

Steve-nek kissé elnyílt a szája.

– De mi van a térképpel? – kérdezte Finn.

– Ó, igen, a térképpel! – mondta Estravon.

– Tud segíteni, hogy megtaláljuk?

– Hát, sajnos, épp erről van itt szó – sajnálkozott a kárbecslő. – Nincs térkép.

– Nincs térkép? Dehogy nincs térkép! – erősködött Clara. – Hugo azt mondta, hogy van!

– Sajnos, Hugo tévedett, Clara. Szólíthatom Clarának? – Nem várta meg a választ. – Bárminemű térkép létezésének lehetőségét alaposan kivizsgálták Fekete-nyelvű Niall halála után, habár erről senki sem szeret beszélni. Ettől függetlenül annyit mondhatok szívből jövő őszinteséggel, hogy nincs térkép. Sosem volt. Keresték. Nem találták.

Az információ leülepedett a szoba csendjében.

– Úgyhogy ennyi? – kérdezte Steve.

– Szó sincs róla. – A kárbecslő váratlanul felállt, amitől Finn és Clara is felugrott. – Jelenteni fogok a Tizenketteknek, és javaslatot teszek. Bízom benne, hogy ennek eredményeként hamarosan tapasztalhatunk néminemű haladást.

Még egyszer ellenőrizte az időt, mint akinek sietős a dolga, és mikor észrevette, hogy a fiú megint az órájára sandít, lecsatolta a csuklójáról, és meglóbálta előtte. – Tessék. Fogadd el!

– Azt nem tehetem – mondta illedelmesen Finn.

De a kárbecslő nem engedett. – Kimondott örömemre szolgálna tudnom, hogy az órám itt viselik, Darkmouthban.

Finn az anyjára nézett, aki bátorítóan bólintott, ugyanakkor le lehetett olvasni az arcáról, hogy minél előbb szeretné az otthonán kívül tudni ezt az embert. – Kösz – mondta.

Estravon közel hajolt Finnhez, és azt súgta: – Különb-
ben is szabvány gyártmány. Egész fiókkal tartok otthon.

– Attól félek, nincs sok időnk – mondta célzatosan Clara.

– Értem. – A kárbecslő elvett egy darab kekszet. – De legalább még erre az egyre marad, mielőtt távoznom kell.

Finn, aki érezte az anyjából sugárzó heves ellenszen-
vet, azzal foglalta el magát, hogy az új óráját nézegette,
azt csodálva, hogyan verik vissza a mutatók törékeny
ívei az ablakon besütő telehold fényét.

Szélcsendes, derült idő volt. Újabb éjszaka ereszked-
ett le a világra, amelyből hiányzott az apja.

4

Másnap reggel beosont Darkmouthba a nap, és kora nyári szellő suhant át a tengeren. Megcsiklandozta a lapos hullámokat, amelyek felfutottak a sziklás partra, és felmelegítették a városka déli szélén a strand vékony sarlóját borító kerek kavicsokat. A roncsolt szirteknél, amelyek elválasztották Darkmoutht a világ többi részétől, a szellő addig emelkedett, amíg fel nem borzolta a kőfal tetején a fűvet.

Bassethound szökdécselt a parton, rövid pihenőt tartva az egyik kavicsnál. Megszaglászta, lepisilte, és már ment is tovább.

– Morzsi!

Mrs. Bright, az eb gazdája, fáradságosan igyekezett az állat után, mert nehéz volt egyensúlyoznia a csúszkáló kavicsszőnyegen.

– Morzsi! Gyere már ide, Morzsi, te buta állat!

Mrs. Bright megállt, és visszanezett a partra, amelynek sarlója elveszett a reggeli párában. Napfényszikrákat hordozó hullámok csókolgatták az öböl széles kelyhének köveit. Beljebb a szárazföldön úgy bújnak össze

Darkmouth házai, mintha láthatatlan veszély előtt lapulnának meg, ám ezen a tiszta délelőttön olyanok voltak, mint egy rendes kisváros. Nem látszott az üveg-cserép villogása a falakon, az ablakrácsok tompa fénye, a sikátorok szoros gubanca, csak a meszelt homlokzatok, a cégérek festett fatáblái, az apró játszótér csúszdái és libikókái. Szinte már szépnek lehetett volna mondani.

Hogy én mennyire utálok Darkmoutht! – gondolta Mrs. Bright.

Mrs. Brightnak nem is itt kellett volna laknia. Elkövette azt a hibát, hogy férjhez ment egy darkmouthi emberhez, aki nemcsak egy kiállhatatlan kutyával érkezett a házasságba, de egy ígérettel is, hogy pontosan egy évig laknak majd a faluban, nem többet, mert aztán mennek tovább oda, ahova a felesége akarja.

A férj tizenegy hónappal később hirtelen halált halt.

Mrs. Bright ottmaradt egy házzal, amelyet nem tudott eladni, és egy kutyával, amit nem akart.

– Morzsi! – ordította. – Hová mentél, te vacak korcs!

Ismét végignézte a partot, hogy hol a kutya. Elindult a szirttető irányába, ahol a kő kiugrott a tenger felé, és a part összeszűkült. Vigyázva átgymöszölte magát a komor szikla alján a másik oldalra, de még mindig nem látta a haszontalan háziállatot.

– Morzsi! Itt foglak hagyni, meglátod!

Valahonnan egy fojtott *vau* hallatszott.

Mrs. Bright megállt. Fülelt. Ismét hallotta.

Hunyorogva nézte a fekete sziklarétegeket, amelyek úgy gyűrődtek meg, mintha mindjárt be akarnának om-
lani, és ráeszmélt, hogy ez itt egy nyílás. A hasadék nem sokkal volt magasabb nála, és úgy görbült meg, mintha összenyomná a szárazföld súlya. Mrs. Bright sokszor végigment ezen a partszakaszon, de még sose vette észre, hogy itt egy barlang van. Göröngyök és kavicsok szóródtak szét a bejáratnál, amelyek láthatóan frissen kerültek ide. *Sziklaomlásnak kellett lennie – gondolta Mrs. Bright – talán a felhőszakadás okozta, ami azoknak a valamiknek a támadását kísérte.* Egy okkal több, hogy az első adandó alkalommal elmeneküljön Darkmouthból.

Odabent ismét ugattak.

Mrs. Bright sóhajtott, vigyázva átlépte a törmeléket a bejáratnál, megkerült egy nagy követ, és beóvakodott a sziklába.

Barlang volt, amely annál keskenyebb lett, minél beljebb hatolt Mrs. Bright. A barlang annyira összesű-
kült, hogy meg kellett görnyednie, miközben a kuttyáját szólította:

– Morzsi!

Kiáltása ide-oda pattogott a falak között. Átpréselte magát egy résen egy üregbe, amelynek a teteje elveszett a feketeségben. Olyan sötét volt, hogy még a talajt is alig látta.

Még egyszer kiáltott a kutyának, de csak a saját lélegzetét és a víz csörgedezését hallotta.

Megfordult, hogy elmenjen, és ekkor ráeszmélt, hogy már lát. Vibráló vörös fény kúszott végig a kivájt sziklafalon. Most meg arra eszmélt rá, hogy a fény a barlang belsejéből jön.

Valahol, annak a fénynek az útjában, Morzsi vakkanzott.

Mrs. Bright a szemét meresztette. Fölfedezett egy sötétvörös maszatot, amelynek szélét elsötétítette egy gyűrődés a sziklán. Óvatosan elindult felé.

– Te vagy az, Morzsi?

Határozottan nem Morzsi volt.

Mrs. Bright elfúló sikolyának visszhangja végiggördült a magas barlangon.

A kutyák között sok az okos, értelmes állat, amelyeknek már-már természetfölötti érzéke van a veszélyhez.

Morzsi nem tartozott közéjük.

Két perccel később előkerült a barlangból, megállt a bejáratban egy nagy kőnél, megszaglászta, lepisilte, majd ismét megszaglászta. Kiejtett a szájából valamit, egy rózsaszín-fehér, görbe tárgyat, szaglászott egy kicsit, nyalakodott egy sort a két hátsó lába között, szimatolt még egy keveset, aztán felkapta a tárgyat, és elkocogott a parton. A nap feljebb kúszott a majdnem töretlenül kék égen. Ám ha valaki abban a pillanatban felnézett

volna a magasba, meglátott volna egy leheletnyi felhőt, amint alig észrevehető árnyékot hullat a napra, mielőtt elpárolog.

És az a néző a fény játéknak tulajdonította volna, hogy az a felhő egy pillanatra megváltozott, és besűrűsödött egy üvöltő arccá.

5

Finn a házuk ajtajában ácsorgott. Apja autója fenyegetően sötétlett előtte. Feketeségét csak néhány régi karcolás törte meg, de az ismerős csillogást eltompította az utóbbi hetekben és napokban a lassan leülepedő por. Kezdett olyan lenni, mint egy kísértet, ami örökösen arra emlékeztette a fiút, hogy nem sikerült megtalálnia az apját.

Azokban az utolsó, vad percekben, mielőtt bezárult a kapu, és apja szembefordult a legendák közeledő seeregével, Hugo azt mondta a fiának, hogy hisz benne, és tudja, hogy Finn megtalálja az utat a Fertőzött Oldalra. Finn, a Dacos. Így nevezte, és ez a hit tartotta Finnben a lelket az apja eltűnését követő első napokban. Csak-hogy minden porszem azon az autón azóta is a kudarcra emlékeztette, minden nap minden órájának minden másodpercében. Az apja hitt benne. Ám Finn-nek erőlködnie kellett, hogy hihessen. Abban az egyetlen dologban lehetett biztos, hogy nem tudta megakadályozni, hogy Mr. Glad átlökje az anyját egy kapun, és az apja odavesz-szen, miközben megmentette. Olyan súllyal nyomasztotta a bűntudat, mintha egy hidra guggolna a mellén.

Egy pillanatra feltámadt a reggeli szellő, Finn karja libabőrös lett tőle. Nyögve felkapta a hátizsákját, amelynek cipzárján kilógott a mellvért egyik ujja.

Rászokott, hogy minden nap magával vigye a páncélt, mert hátha szükség lesz rá, és az órákon az egyik szeme mindig az eget figyelte az ablakon át. Egy pöttyös is – mindig esett, ha a Fertőzött Oldalról megnyíltak a kapuk – elég volt, hogy ráhozza a frászt.

Kínjában tekergőzve próbálta átdugni karját a hátizsák pántján. Valamilyen mozgást látott a szeme sarkából. Loholó állat közeledett az utcán. Kutya volt – bassethound – amely időnként megállt, hogy megsziimatoljon egy követ vagy ötletszerűen lepisilje az utcát.

Finn messziről látta, hogy a kutya szőre ázott, és mintha lenne valami a szájában. Csak fél szemmel figyelte az állatot, mert főleg az a szörnyű gondolat foglalkoztatta, hogy talán sose talál utat az apjához, részben pedig a meddő küzdelem, hogy visszagyömöszölje a vért ujját a hátizsákba.

Mire észbe kapott, a kutya már az ő lábát szimatolta. Finn lenézett rá, a kutya felnézett rá, és Finn akkor látta, hogy a kutyának műfogsora van. Nem kutyáknak való műfogsor, már ha létezik ilyen egyáltalán, hanem emberi műfogsor. Nagy rózsaszín-fehér fogak virítottak a kutya szájában, amely ettől a valaha látott legszelebb, legszürreálisabb vigyorral nézett Finnre.

Biléta is volt a nyakán. *A nevem Morzsi, írták a bilétára. Ha megtalálász, megtarthatsz.*

Morzsi megrázta ázott szőrét, sós vizet és apró kavicsokat permetezve minden irányba. Finn félreugrott az útjából.

Már felismerte a kutyát. Találkozott a gazdájával az évek során, észrevette, ahogy ki-be járkál a házában, látta séta közben, ahogy bekötött fejfel és haragos képpel rávakkant a kutyára.

Beugrott neki, hogy pár hete is találkoztak, azon a napon, amikor először jött át a minotaurusz. Egy kapualjban lapított Darkmouth főutcáján, a Törött úton, miközben a teremtmény elkezdte a pusztítást. Nem különösebben bízott Finnben, hogy képes lesz megállítani a lényt. Igaza lett.

A kutya is ott volt a kapualjban. Akkor nem volt ilyen a foga. Ha ilyen lett volna, Finn egészen biztosan észreveszi.

– Ugye, te Mrs. Bright kutyája vagy? – kérdezte. Morzsi felnézett rá, és hagyta, hogy a fiú megvakargassa az álla alatt. A fogsor csillogott az erős reggeli fényben.

Morzsi kiköhögte a műfogsort, ismételten és erőlyesen megrázta magát, teleszórva Finn térdét parányi kavicsokkal, aztán elkocogott. Csak azért állt meg, hogy lepisilje az utcasarkot, mielőtt eltűnik.

Finn fölvette a műfogsort.

– Mid van neked? – érdeklődött Emmie, aki hátizsákkal és mélyen a fejébe húzott kötött sapkával jött lefelé az utcán.

– Nem is tudom – mondta a fiú. – Mármint műfogsor, de nem tudom, miért van egy kutyának műfogsora.

– A kutyáé? – kérdezte Emmie, aki eddigre odaért hozzá.

– Ja, a szájában volt.

– És te ezt megfogod? – kérdezte undorral Emmie. – Guszta!

Finn észbe kapott. Összerázkódott. Talált a dzsekije zsebében egy köteg papírzsebkendőt, belecsomagolta a fogsort, és visszatette a zsebébe.

– Még gusztább – jegyezte meg Emmie.

– Tudom, hogy kié – mondta a fiú.

– Honnan? Ráírták a nevét az ínyre? „Ha megtalálja, kérjük, vigye vissza ebbe és ebbe a szájba?”

– Nem. Megismertem a kutyát, amelyik idehozta. Mrs. Brighté. Útközben benézünk hozzá, és visszaadjuk.

– De okvetlenül szóljál neki, hogy előbb tegye be a mosogatógépbé! Mellesleg a nadrágodat is lesöpörhetnéd. A fél strandot felszedted valamilyen okból.

Finn gyorsan lepöckölte magáról a kavicsokat, aztán összevonta a szemöldökét. – Szerinted nem algaszagú a nadrágom?

Emmie megszimatolta. – Á. Minden oké.

– Tuti?

– Á. Mármint ja. Nincs semmi szagod.

Finn gyanította, hogy Emmie hazudik, mert azt akarja, hogy ő jobban érezze magát. Így is volt.